ל) עירובין לב: לד: לה.
 [עח:], כ) לקמן ק:, ג) [לעיל
 ו.], ד) עירובין ט. עו. פה:
 קלו; ה) עירובין לה. ע״ש לט.

ע"ש, ו) [עירובין עג.], ו) כמו

בקופה מיהו האי וכן דקיימים

ביה לפ"ו לאו דוקא כל"ל רש"ל, ח) ווע"ע תוס' חולין לו: ד"ה ואי אשמעינן ותוס'

סנהדרין פג: ד"ה וטבול יום ומוס' זבחים יו. ד"ה הג"ה

ומוס ובלוים יוברים הביה וכו' וקליע בחום' יבחות כג. ד"ה ואי אשמועינן], ש) לפניו מימינו לשמאלו נגד גופו כלייל רש"ל, י) גי' רש"ל,

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה אמר ליה וכו' כלומר אפיי גמוך ט' הוי

רה״ר דמשתמשים נה על

לה"ר דמשתמשים בה על
ידי הדחק: (3) ד"ה לא וכוי
עומד לכחף תוך ד'
אמות דאמרי לעיל:
(ג) ד"ה לימא וכוי פירט"י.
(ג' בעי פרק העולא מפילין

דף לח תום' ד"ה והאמר:

בו א מיי׳ פ״ו מהלכות עירובין הל' ט סמג עשין דרבנן א טוש"ע א"ח סי׳ תנו סעיף ב: מז ב מיי׳ פכ״ד מהל׳

:

שתכ: מה ג מיי' פי"ד מהל' שבת הלכה כד: ממ ד מיי' פי"ג מהל' שבת הלכה יא:

א״ח סי׳ שו סעיף כב וסי׳ שמב:

שבת הלכה י טוש"ע

ב ה מיי פי"ד מהלכות שבת הלכה ז סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סי שמה סעיף נא ר מיי׳ שם הל׳ טו:

בב ז מיי׳ מי״ב מהל׳ שבה

לעזי רש"י נרוויל"א [גרביל"א].

מוסף רש"י

לא גזרו עליו בין השמשות. לכיון לכין השמשות ספיקא הוא ושנות דרכנן הוא לא גזור (ערובין וכמה הוא רקק מים. כמים עותקן לפתח אכתי רה"ל הוא ולא נעשה כרמלית (לקמן ק:). הילוך על ידי הדחק שמיה חד למימכא דאי אין רגילין להלך בו פטור וכי רגילין להלך בו חייב, ואע"ג דהילוך ע"י הדחק הוא, וחד לאשמעינן דדוקא הילוך ע"י הדחק שמיה הילוך, אבל תשמיש לרבים טיפון, מכני משתים לנכים ע"י הדחק כגון גומא משעה ברה"ר, אע"ג דחזיא לאלנועי ביה כומתא וסודרא לא הוי תשמיש למיהוי ההוא גומא רה"ר, כעמוד ט' שהרבים רה"ר, כעתוד ט' שהרנים מכתפין עליו דאתרינן דהוי רה"ר (לקמן ק:). מקום שאין בו ד' על ד' טפחים. רוחב ועומד כין רה"י לרה"ר ייש לנו היכר כגון גבוה מן הארץ ג' ואילו היה רוחב ד' סיה נקרא רשות לעצמו והוי כרמלית ואסור לכאן ולכאן, אבל עכשיו נקרא מקום פטור ומותר לכאן ולכאן לכתף ומתר ככמן וככמן נכמף עליו משא שלהן (ערובין עו.) הואיל וליכא מקום חשוב לאו רשות באנפי נפשיה הוא ובטיל להכא ולהכא (שם הוא ובטיל להבא יחליפו. דלא לימרו דקא מעייל מרשות הרבים לרשות היחיד נת שותו הופים משותו החלקה בשבת ואחי למישרי הולאה בשבת (שם) ודרבנן היא, דאילו חיובא ליכא דבעינן עקירה מרשות זו והנחה לרשות זו, נת שוני ויטמה מנחיי גמורה והכת עקירה מרה"י גמורה והנחה למקום פטור, ועקירה ממקום פטור והנחה לרה"ר גמורה (שם נוז.).

מוסף תוספות

א. דקופה. רשנ״ח. ב. דקתני פחות מכן מטלטלין. רשנ״ח. ב. דקתנימטלטלין. ג. אורחא דגמרא. מוס׳ חלין לו: T. בתרווייהו. מוס' חולין לו: ה. ראשו האחד ממקומו לעולם. מוס' הכל"ש. 1. דרמא ווקפיה. מוס' הכל"ש. T. דלא הייע וזקפיה. מוס אאר... I דלא הויא הנחה כיון דאורחיה בהכי. מוס'

נוכל לומר דוכן בגומא היינו כלומר אפי׳ (4) גבוה ט׳ הוי רה״ר דמכתפין בה ע"י הדחק וכ"ש פחות מתשעה דיותר נוח להשתמש בה וכן משמע

> בדדמי ליה להכי תנא תרי זימני רקק אלאג כיון דמשכחת לריכותא™ עביד כאילו תנא בברייתא בהדיא רקק בימות החמה ורקק בימות הגשמיסיי: לא מיחייב עד דעקר די' ממקומו. תימה מאי קמ"ל פשיטא דלא מיחייב כיון דלא עקרה ועוד מה שייך הכא הך מילתאי וי"ל דקמ"ל דאע"ג דדרך להוליכם בענין זה שאינן קלין לנושאן והוי כמו עומד לכתף (כ) דאמרי לעיל (דף ה:) דחייבי אפ״ה פטור ומשום דלעיל איירי בכיתוף עמוד ט' ברה"ר ורבים מכתפים עליו נקט ליה הכא ודוקא רמא וזקפיה דכשהנית ראשו האחד חוץ לד' אמות עדיין ראשו השני מונח בתוך ד' וכשחזר ומשליך ראשו [הב'] חוץ לד' אמות עדיין אינו מתחייב דהוי כמגרר החפץ עד שהוליא ראש החפץ חוץ לד' אמות והניחו דאע"פ שחור ומושכו לחוץ פטור שלא נעשית המלאכה בבת אחת אבל אם מגרר זירוא דקני בבת אחת עד חוץ לד' אמות או מרה"י לרה"ר חייב כדאמרינן (לקמן המלניע דף לא:) בגונב כיס בשבת היה מגרר ויולא פטור משום האיסור שבת ואיסור גניבה באין כאחד ואומר ר"י דאם מגלגלט חבית ד' אמות ברה"ר או מרה"י לרה"ר' חייב דהוי כמו מגרר דאינו נח כלל אבל מגלגל חיבה שהיא מרובעת פטור דהוי כמו רמא חקפיה

דא״א שלא תהא נחה קלתיא: לימא תהוי תיובתא דרבא כו'.

פרש"י (ג) אע"פ שהעבירו למעלה מי׳ דהוי מקום פטור ולא נהירא דא״כ ה״ל למיפרך מרבנןיב דאמרי (לעיל דף ה:) המוליא מחנות לפלטיא דרך סטיו חייב ומאי פריך נמי לימא תהוי תיובתא דרבא לימא הא רבנן קיימי כוותיה ועוד דבהמולא תפילין (עירובין דף נח:) תנן עומד אדם ברה"י ומטלטל ברה"ר ובלבד שלא יוליה חוך לד׳ המות ודייק בגמרה הא הוליא חייב חטאת לימא מסייע ליה לרבא דאמר רבא המעביר כו' ולפי׳ הקו׳ מה ענין זה לזהיג לכך נראה כפי׳ ר״ח דמפ׳ שהעבירו דרך עליו שהעבירו ש לפניו נגד גופו דה״א כיון שהגיע כנגדו הוי כמונח ונמלא שלא העביר ד' אמות יחד "ו ומשני התם לא נח דאין זה הנחה י [דרך עלמו] ™:

מע"ג

בו'. בצריכותה חדה סגיה דהי תנה חדא זימנא רקק הוה מוקמינא ליה

נתכוון לשבות ברה"ר והניח עירובו בבור למעלה מי' מפחים עירובו עירוב לממה מי' מפחים אין עירובו עירוב היכי דמי אילימא בבור דאית ביה עשרה ולמעלה דדלאי ואותביה ולמטה דתתאי ואותביה מה לי למעלה ומה לי לממה הוא במקום אחר ועירובו במקום אחר הוא אלא לאו בבור דלית ביה עשרה וקתני עירובו עירוב אלמא תשמיש על ידי הרחק שמיה תשמיש זמנין משני ליה הוא ועירובו בכרמלית ואמאי קרי לה רה"ר לפי שאינה רשות היחיד וזמנין משני ליה "הוא ברה"ר ועירובו בכרמלית ורבי היא ידאמר בכל דבר שהוא משום שבות לא גזרו וּ עליו בין השמשות ולא תימא דחויי קא מדחינא לך אלא דוקא קאמינא לך ידתנן יאם היה רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו הזורק לתוכה ד' אמות חייב וכמה הוא רקק מִים פחות מי' מפחים ורקק מים שרה"ר מהלכת בו הזורק לתוכו ד' אמות חייב בשלמא רקק רקק תרי זימני חד בימות החמה וחד בימות הגשמים וצריכא דאי אשמעינן בימות החמה דעבידי אינשי לקרורי נפשיהו אבל בימות הגשמים אימא לא ואי אשמעינן בימות הגשמים אגב דמפניף מקרי ונחית אבל בימות החמה לא צריכא אלא הילוך תרי זימני למה לי אלא לאו ש"מ הילוך על ידי הרחק שמיה הילוך תשמיש על ידי הרחק לא שמיה תשמיש ש"מ אמר רב יהודה יהאי זירוא דקני רמא וזקפיה רמא וזקפיה לא מיחייב עד דעקר ליה אמר מר מאדם עומד על האסקופה נומל מבעה"ב ונותן לו נומל מעני ונותן לו האי אסקופה מאי אילימא אי אסקופת רה"ר נומל מבעל הבית הא מפיק מרה"י לרה"ר ואלא אסקופת רה"י נומל מן העני הא קא מעייל מרה"ר לרה"י אלא אסקופת כרמלית נומל ונותן לכתחילה סוף סוף איסורא מיהא איתא האלא אסקופה מקום פטור בעלמא הוא כגון דלית ביה ד' על ד' וכי הא דכי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן מקום שאין בו ד' על ד' מפחים מותר לבני רשות היחיד ולבני רשות הרבים לכתף עליו ובלבד שלא יחליפו אמר מר ובלבד שלא ימול מבעל הבית ונותן לעני מעני ונותן לבעל הבית יואם נמל ונתן שלשתן פטורין לימא תיהוי תיובתא

נסכוין לשבוח ברה"ר. המערב עירובי תחומין עירובו קונה לו שביתתו שם שיוכל לילך משם לכל רוח אלפים כאילו שבת שם ולריך בסמוך דקאמר אברייתא" דמייתי מאי לאו וכן בגומא אסיפא^ב משמע שיתכוון לקנות שביחתו במקום שיכול לאכול שם עירובו אם היה דכל פחות מי מטלטלין 🗈 כמו בקופה: ואי אשמועיגן בימות הגשמים 💎 רוצה לאוכלו שמחוך כן מועיל לו עירובו לקנות שביתה דמקום פיתא גורס" דהתם שייך איניש ואע"פ שהוא

דאים ביה י'. עמוק: ומאי למעלה דדלאי ואוסביה. שהגביהו והניחו למעלה מי' מקרקעיתו של בור: **ומאי** למטה דתחאי ואותביה. שהשפילו והניחו למטה מי׳ התחתונים. אמאי עירובו עירוב הרי הבור רה"י הוא משפת אוגנו ולמטה וכל שמונח בו ברה"י הוא מונח וכיון דנתכוין שתהא שביתתו ברה"ר ולא הניח עירובו על שפת הבור נמנא הוא במקום אחד ועירובו במקום אחר ואינו יכול להוליאו מרה"י לרה"ר לאוכלו: אלא לאו. האי למעלה מי׳ דקתני בבור דלית ביה י' וה"ח אם קרקעיתו של

בור למטה מי׳ דהוי הבור חללו י׳

והוי רה"י אין עירובו עירוב כל מקום

שהונח שם ואם קרקעיתו של בור

למעלה מי׳ דה״ל חללו פחות מעשרה

עירובו עירוב ולא חשיב ליה כמונח

בכרמלית אלמא תשמיש לרבים חשיב

ליה: הוא ועירובו בכרמלים. כגון שהיה בור זה בבקעה ונתכוון לשבות

על שפתו ובור נמי כיון דלא עמוק י׳

כרמלית הוא: ואמאי קרי ליה. נתכוון

לשבות ברה"ר: לפי שחינה רה"י.

דאילו הואי האי בור בחלר אפילו עמוק

י׳ עירובו עירוב: וומנין משני ליה.

רה"ר דוקא קתני ובור שהוא פחות

מי׳ כרמלית הואי כדאמרינן דלא שמיה

תשמיש. ודקשיא לך היכי מלי מפיק

ליה על כרחיך קניית עירוב בין השמשות איתא כשקדש היום והוא

ספק יום ספק לילה: ור' היא דאמר.

בעירובין (דף לד:) דשבות שגזרו

חכמים באיסורי שבת לא גזרו עליה

אלא בשבת ודאי ולא בין השמשות

הלכך מכרמלית לרשות הרבים שבות

בעלמא הוא ובין השמשות ראוי ליטלו

משם ולאוכלו לפיכך קנה עירוב:

ולא דחויי קא מדחינא לך אלא דוקא

קחמינה לך. דלח שמיה תשמיש לרבים:

רקק. גרוויל"א ומים לפין עליו:

ורשות הרבים מהלכת בו. שעוברין

באותו רקק ברגליהם: פחות מי'.

שאין המים עמוקים י׳: חייב. שהוא

כרשות הרבים גמורה: אלא הילוך

תרי זימני למה לי. ליתני בסיפח

ורקק מים שברה"ר הזורק לתוכו

חייב רה"ר מהלכת בו לאשמועינן

דבעינן שיהא לורך לרבים למה לי

הא מרישא שמעינן ליה אלא להכי

בתוך העיר כשקדש היום: למעלה

מי' טפחים עירובו עירוב. הס"ד

דיכול ליטלו בשבת: אי נימא בבור

תום' ישנים

א) הוה מני למימר דע"כ אסקופה מקום פטור הוא דהא אכתי גא תני מהום ד' וא"כ לא בא לפרש איזהו מקום פטור ושמח מרישה שמעינן ליה עמוד גבוה יי ורחב ד' דהוי רה"י אבל אין רחב ד' הוי מקום פטור:

רב נסים גאוו

ור' היא דאמר כל דבר שהוא משום שבות לא שוווא משום שבוון לא גזרו עליו בין השמשות. ועיקר דבריו של רבי ועיקר דבריו של רבי בברייתא במס' עירובין בפרק בכל מערבין (דף לג), דתניא נתנו באילן למעלה מי׳ טפחים אין עירובו

רבינו חננאל

ואסיקנא הילוך ע"י הדחק שמיה הילוך, תשמיש ע"י הדחק לאו שמיה תשמיש כרבא. והא דאמר רב יהודה זירזא דקני, פי׳ חבילת קנים רמא וזקפה. האחת והאחרת מונחת ע"ג קרקע, והעמידה והשליכה . אפילו כל היום לא נתחייב. שהרי לא הגביהה כלל ווגביווו כית א ווגביווו כית ואינו חייב עד דעקר ומנח, הלכה היא. הא דא״ר יוחנן מקום שאין בו ד' על ד' טפחים מותר לבני רה״ר ולבני רה״י לכתף עליו ובלבד שלא יחליפו משא ובלבד שלא יחליפו משא זה לזה, ועל זה הדרך העמדנו זו הברייתא דתניא אדם עומד על האסקופה נוטל מבעל הבית ונותן לו, נוטל מבעל הבית ונותן לו, נוטל מן העני ונותן לו, ובלבד שלא יטול מבעל הבית ויתן לעני ולא מן העני ויתן לבעל הבית, כגון . זה הוא שא״ר יוחנן שלא או מן העני ונתן לבעה"ב פטור. ואמרינן נימא תהוי

. תיובתא דרבא.

מקרה ואין גבוה ג' מן הקרקע ולחי של מבוי לפנים הימנה: רשות היחיד. כגון עומדת מחת המקרה או לפנים מן הלחי או

דרבא סדאמר רבא המעביר חפץ מתחילת

ד' לסוף ד' ברשות הרבים אע"פ שהעבירו

הדר תנייה דוקא שיהא הילוך לרבים דאף על גב דע"י הדחק הוא שמיה הילוך אבל אם היה לורך רבים לתשמיש לא חשיב רשות לבים: זירוא דקני. חבילה של קנים ארוכים: רמא ווקפיה רמא ווקפיה. הוליכו אמות הרבה ברשות הרבים כענין הזה שלא נעלו

כולו מן הקרקע אלא זקפו והשליכו וחזר ווקפו והשליכו אין זו עקירה: אפקופת רשות הרבים. כגון אסקופת מבוי שאין עליה

עזאי. תום' עירוניו לת.